

Hoe de **VSP** zich inzet voor het open debat ¹³

AD VALVAS

JAARGANG 73 FEBRUARI 2026
VOLUME 73 FEBRUARY 2026

ONAFHANKELIJK MAGAZINE VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT

Planes, trains and carbon footprints

For most students travelling across Europe,
flying is the default choice ²⁸

HRM-docent **Kilian Wawoe:**

‘Als ik iets niet weet, zeg ik dat gewoon’ ⁶

Eerstegeneratiestudenten verbreden
en verrijken het academisch leven ⁸

Anne Bruggink, chair of the USC:

‘We don’t agree, but we carry on together’ ²²

More than **forty percent of postdocs**
suffer from mental health problems ²⁴

COVER

International travel

For most students travelling across Europe, flying is the default choice. Where does their fear of long-distance rail travel come from, and is it justified? (p28-30)

FOTOILLUSTRATIE
Rob Bömer

Analyse

VSP-voorzitter Marlon Uljee strijdt voor **open debat en academische vrijheid** en wie het daar niet mee eens is, kan een paar hoeken van hem krijgen. (p13-15)

Literatuur

Schrijver **Jori Stam** is gefascineerd door de ontwikkeling van AI - maar vooral opgelucht dat tools als ChatGPT nog geen goede romans of poëzie kunnen schrijven. (p16-17)

Volg ons op Twitter
[@advalvas_vu](https://twitter.com/advalvas_vu)
en Instagram
[@advalvas](https://www.instagram.com/advalvas)

'We don't agree, but we carry on together'

P22-23

Anne Bruggink is chair of the University Student Council this academic year. How does she keep everyone together?

The disposable worker bees of science

P24-27

Postdocs carry out a substantial share of academic work, but the conditions under which they do so are stressful: more than forty percent suffer from mental health problems.

AD VALVAS

ONAFHANKELIJK MAGAZINE VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT
JAARGANG 73 #4 / FEBRUARI 2026
INDEPENDENT MAGAZINE OF VU AMSTERDAM
VOLUME 73 #4 / FEBRUARY, 2026

- 4 **OPINIE**
Iris Sommer
Anticonceptiepil uit het verdomhoekje
- 5 **WISSELCOLUMN**
Jacintha Ellers
Een zaklamp tegen systeemfalen
- 15 **BESTUURSCOLUMN**
Margrethe Jonkman
De eerste keer
- 18 **XXL**
Soundcheck
- 20 **COLOFON**
- 21 **WEBSITE**
Nieuws **News**
- 31 **BLOG USC**
Sarah Broekmeulen
Violence cannot be ignored
- 32 **ONDERNEMINGSRAAD**
- 34 **CULTUUR**
Rialto / Sportcentrum
Griffioen / Restaurant
- 36 **WOUT & DIDO**

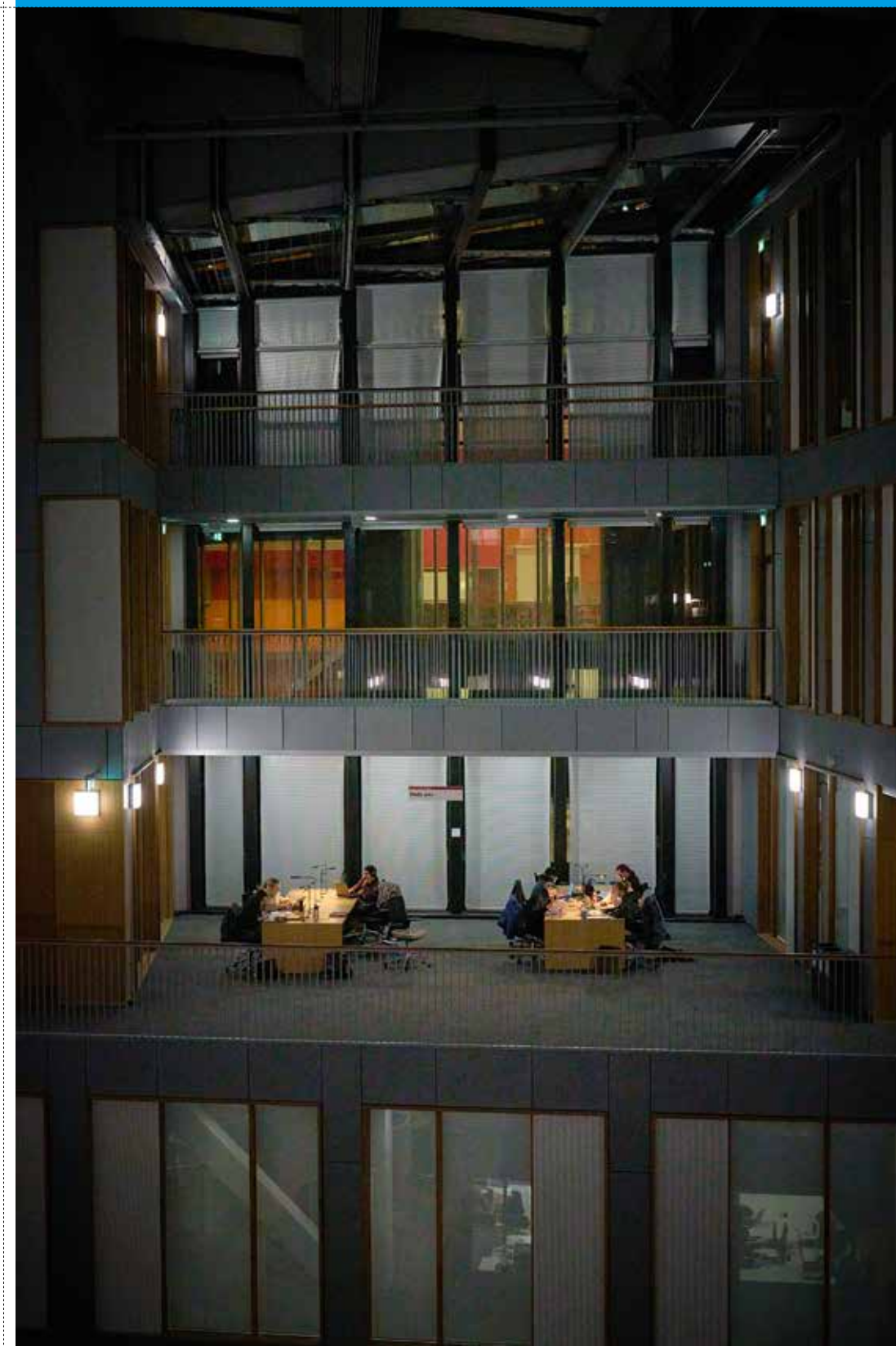
PEFC-gecertificeerd
Het papier voor dit magazine
komt uit duurzaam beheerde
bossen en gecontroleerde
bronnen
pefc.nl
PEFC/30-31-151

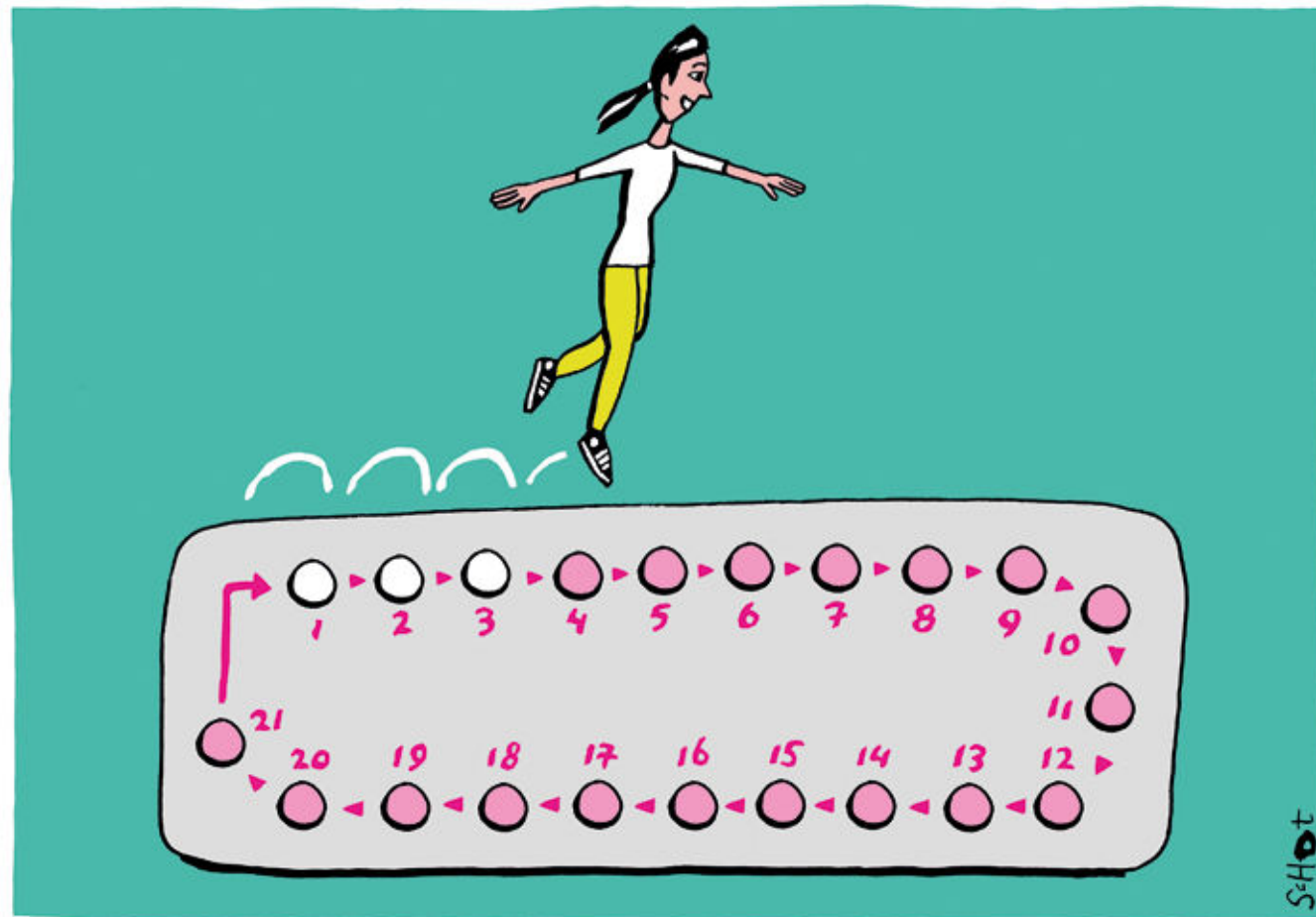
Blokken

Op dag twee van de tentamenweek heerst er een Aardappeleters-sfeer in het NU-gebouw. Maar echt tijd voor avondeten is er nauwelijks tussen het blokken door.

NU-GEBOUW, 27 JANUARI 2026, 19.24 UUR

FOTO PETER GERRITSEN

Anticonceptiepil uit het verdomhoekje

Het is belangrijk dat er eerlijke informatie over de pil is, zodat meisjes en vrouwen weloverwogen een keuze maken.

DOOR IRIS SOMMER
ILLUSTRATIE BAS
VAN DER SCHOT

Wat was ik blij dat ik als achttienjarige met de pil kon beginnen; een einde aan maandelijks buikpijn en bloedverlies. Ik deed niet aan stopweken. Het best bewaarde geheim over de pil is dat die helemaal niet nodig zijn. Voor Gen Z ligt dat anders. Onder jongere vrouwen daalde het pilgebruik tussen 2018 en 2023 van 76 naar 46 procent. Het is goed dat jongeren nadenken over medicatie die ze langdurig gebruiken, maar er is te veel misinformatie. Daardoor treedt het *nocebo*-effect op: door negatieve verwachtingen ervaar je ook daadwerkelijk bijwerkingen, zelfs als de pil geen negatief effect heeft. Vier veelvoorkomende misvattingen wil ik rechtzetten:

1) *Van de pil word je depressief*
Onderzoek dat pilgebruikers vergelijkt met niet-gebruikers laat soms meer depressie zien onder pilgebruikers, vooral in de groep jonger dan twintig. De meeste meisjes en vrouwen beginnen met de pil wanneer ze seksueel actief worden. Dat kan leuk zijn, maar kan ook minder gelukkig verlopen. Hoe jonger de meisjes, hoe meer kans op narigheid. Als je pilgebruikers vergelijkt met niet-gebruikers, meet je ook het effect van (vroeg) seksuele activiteit. Een beter beeld geven studies die vrouwen randomiseren (door toeval laten bepalen wie de anticonceptiepil krijgt en wie een placebopil). Zulke studies laten zien dat de pil geen depressie veroorzaakt. Juist voor vrouwen die gevoelig zijn voor hormoonstommelingen kan continu

pilgebruik (dus zonder stopweek) de mentale stabiliteit vergroten.

2) *Van de pil word je dik*
Veel pilgebruikers melden gewichtstoename, maar dat betekent niet dat de pil ook de oorzaak is. Meisjes beginnen de pil meestal tussen 16 en 18. Dat is de leeftijd dat ze wat rondere vormen krijgen. Dat gebeurt met en zonder pil. De anticonceptiepil, in gewone dosering, is geen dikmaker. Wel kunnen sommige pillen zorgen dat je wat meer vocht vasthoudt, de ene pil doet dat sterker dan de andere.

3) *Van de pil krijg je minder zin in seks*
Waar beginnende relaties spetterende seks hebben, wordt dat geleidelijk minder naarmate de relatie vordert, met of zonder pil. De pil verlaagt het vrij testosteron, wat voor- en nadelen kan hebben. Er zijn vrouwen die meer zin in seks krijgen met de pil, anderen minder en de meerderheid merkt geen verschil.

4) *Van de pil krijg je kanker*
Eerdere studies lieten een hoger risico op borstkanker zien, maar een overzichtsstudie uit 2021 vindt geen verschil tussen ever-users en never-users. Pilgebruikers hebben juist een lager risico op eierstokkanker.

Heeft de pil dan alleen voordelen? Neen. Het verhoogt de bloedstolling en vergroot daarmee de kans op bloedpropjes die een vat verstoppen, met name in het eerste jaar. Ook kan de pil de bloeddruk, de bloedsuiker en het cholesterolgehalte verhogen, dus hou die in de gaten. Voor rokers en vrouwen met hoog risico op hart- en vaatziekten zijn dit belangrijke tegenargumenten. Je zou ook kunnen besluiten te stoppen met roken en wel met de pil te beginnen. De sigaret definitief uitdrukken levert een gigantisch gezondheidsvoordeel op.

Iris Sommer doceert schizofrenie aan de VU-geneeskundeopleiding en is hoogleraar psychiatrie, UMC Groningen. De integrale versie van dit artikel staat op advalvas.vu.nl.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

Een zaklamp tegen systeemfalen

Jacintha Eilers hoogleraar evolutionaire ecologie

Het is tijd dat de overheid zichzelf een noodpakket aanmeet

Helemaal een nuttige besteding van de kerstvakantie: de spullen voor het noodpakket in huis halen. Maar na opeenvolgende kerstdiners met gezin, familie en schoonfamilie gaf mijn immuunsysteem het op. De rest van de kerstvakantie lag ik kuchend en proestend op de bank. Bij gebrek aan fut om daadwerkelijk met flessen water, blikvoer en batterijen te sjouwen, kon ik enkel nog mentale rampvoorbereiding doen door de zin en onzin van het overheidsadvies te overdenken. Onder het motto 'Denk vooruit' adviseert de overheid een noodpakket met proviand voor welgeteld drie dagen. Dat roept vooral één vraag op: en daarna dan? Na dag drie zitten we met lege blikken en een zak kale rijst waar niemand zin in heeft en zijn we alsnog hulpeloos. De overheid wil weerbare burgers die zelfstandig een ramp het hoofd bieden. Het noodpakket sust ons juist in slaap: met die spullen in de kelder hoeven we ons nergens meer zorgen over te maken. Bij de recente vorstperiode (tegenwoordig equivalent aan een kleine ramp in Nederland) bleek trouwens dat het echte probleem elders zat. Treinen reden niet, wegen waren onbegaanbaar, communicatie haperde.

Niet onze voorraadkast faalde, maar de nationale infrastructuur. Misschien is het tijd dat de overheid zichzelf een noodpakket aanmeet. Een land dat vastloopt bij een paar dagen sneeuw heeft geen burger met een noodradio nodig, maar een overheid met visie. De overheid presenteert zich weliswaar als vooruitdenkend, met aandacht voor mogelijke rampen of zelfs oorlog. Het wrange is dat de grootste ramp van allemaal allang werkelijkheid is geworden: klimaatverandering bedreigt vrede en veiligheid door overstromingen, hittegolven en instortende systemen. Maar daar hoeven we blijkbaar geen noodpakket voor te hebben. Geen structurele investeringen, geen informatieboekje, geen echte urgentie. Nu ik weer beter ben, staat dat noodpakket inmiddels in mijn kast. Maar laten we niet doen alsof drie dagen ingeblikte bonen ons gaan redden in een wereld waarin de echte crisis langzaam, onafwendbaar en grotendeels genegeerd op ons afkomt. Het probleem is niet dat we onvoorbereid zijn. Het probleem is dat we precies weten wat er misgaat, en toch blijven doen alsof een zaklamp genoeg is.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

‘Als ik iets niet weet, zeg ik dat gewoon’

DOOR EMMA SPRANGERS
FOTO PETER VALCKX

HRM-docent **Kilian Wawoe** is onbetaald *visiting professor* in Kiev, was partijvoorzitter van Nieuw Sociaal Contract (NSC) en is naar eigen zeggen altijd aan het werk. Alles voor de maatschappij.

‘Iedereen wil de rechtsstaat voor zichzelf, maar niet altijd voor de ander’

U kreeg een ereprofes-soraat aan de univer-siteit in Kiev. Verschilt het college geven daar erg van de VU? “Het is een totaal andere cultuur. In Nederland zijn we veel informeler. Studenten mogen me hier bij mijn voornaam noemen. En als ik iets niet weet, dan zeg ik dat gewoon. In Nederland wordt het aangeven van de grenzen van je kennis gezien als kracht. In Oekraïne vinden ze dat raar. Als je iets niet weet, dan zeg je gewoon maar iets.” “En om nog iets te noemen: ik had ’s ochtends een promotie voordat ik les moest geven. De promovendus maakt dan een hele tafel met eten voor alle docenten. En met wodka. Ik heb dat drie keer afgeslagen totdat ik doorhad dat dat gewoon niet kon. Dan sta je daarna wel om 10 uur les te geven met een glas wodka op.”

Hoe kwam u in Kiev terecht? “Ik vloog vaak naar Georgië via Oekraïne, dat was de goedkoopste vlucht. Een bekende van mij uit Oekraïne zei: als je toch overstapt, waarom kom je niet een keer gastcollege geven in Kiev? Dat was in 2013, op het moment dat de Maidan-protesten begonnen. Dat heeft enorme indruk op me gemaakt. Het land wilde meer richting het Westen en minder richting Rusland. Toen dacht ik: ik wil een bijdrage leveren met iets waar ik verstand van heb, en dat is psychologie. Sindsdien geef ik daar elk jaar les.”

Hoe is het om college te geven aan studenten in oorlogsgebied? “Best wel heftig. Je voelt het zodra je de grens overgaat van Oekraïne. Er kan op elk moment een drone komen. Als er een stoel omvalt in het lokaal ernaast, is iedereen alert. Dat kun je een paar dagen aan, maar niet vier jaar achter elkaar. Ons stresssysteem is daar niet voor bedoeld. Ook op dit geluid [er gaat een vliegtuig over, red.] reageren ze meteen.”

U haalde 35 Oekraïense studenten en een paar familieleden naar Nederland. Hoe gaat het met hen? “Ja, daar moet ik de VU wel voor bedanken. Ik ben ze gewoon gaan halen en heb tegen iedereen gezegd: help even. De VU heeft zich toen van haar allerbeste kant laten zien. Ik zal nooit vergeten wat een student zei toen ze net in Nederland aankwam: dit zou wel eens drie maanden kunnen duren. We zijn nu vier jaar verder, dan moet je opeens de omslag maken naar een leven opbouwen. Dat lukt niet iedereen. De meesten zijn nu afgestudeerd: drie zijn getrouwd, er is een kind geboren en eentje heeft een huis gekocht. Ze appen me nog vaak.”

U was ook partijvoorzitter van NSC, waar u de kritiek kreeg dat het beleid te top-down was. Is dat niet soms gewoon nodig? “Na de Tweede Wereldoorlog zijn er maar drie partijen succesvol opgericht: D66, de SP en de Partij voor de Dieren. De rest ligt op het kerkhof. Die partijen begonnen klein en hadden een duidelijke top-down structuur. Een politieke partij is een vereniging, maar je moet wel een koers hebben. Als er veel mensen aan het stuur trekken, werkt dat niet.”

Veranderde die periode uw kijk op de politiek? “Ik denk het wel. Politieke partijen werden altijd ingedeeld langs twee assen: links-rechts en waarden. Maar ik ben erachtergekomen dat er een derde as is: de rechtsstaat. Iedereen wil de rechtsstaat voor zichzelf, maar niet altijd voor de ander. Daar heb ik me echt in vergist.”

Is er een gemene deler in uw verschillende werkzaamheden? “Ik heb me altijd ingezet voor de samenleving: vrijwilligerswerk met daklozen en ik zat in de commissie van een detentiecentrum. Voor de gastcolleges word ik niet betaald. Ik ben heel dankbaar dat ik dit allemaal kan doen.” **AV**

Kilian Wawoe
53

2023 – 2025
Partijvoorzitter Nieuw Sociaal Contract (NSC)
2010 – heden
Universitair docent Human Resource Management, VU
2010
Promotie, VU
1999 – 2010
Human Resources Manager, ABN Amro Bank in verschillende landen
1992 – 1999
Bachelor en master psychologie, Universiteit Utrecht

Oekraïense studenten naar de VU

In maart 2022 maakte Kilian Wawoe met de vicedecaan van de Taras Shevchenko universiteit in Kiev een plan om Oekraïense studenten naar de VU te brengen om daar hun studie af te kunnen ronden. Wawoe reed drie keer op en neer met een busje en regelde verblijf voor hen in Nederland.

Maurice Crul, hoogleraar onderwijs en diversiteit:
‘Blijf in contact met je familie’

Natuurlijk is een universiteit flink wennen voor eerstegeneratiestudenten. Ondertussen verbreden en verrijken ze het academisch leven beslist. Hoe doen ze dat?

DOOR TIMO NIEUWENHUIS

Nieuwkomers doen het goed

Het was een zonnige middag toen ik, samen met mijn ouders en grootouders, als eerste van de familie een universitair diploma in ontvangst nam. Na de afstudeerceremonie gaf mijn moeder tijdens een lunch een speech: ze zei trots en met tranen in haar ogen dat ik voor het “hoogst haalbare” was gegaan. Terugkijkend op mijn studententijd ben ik vooral dankbaar dat ik de kans heb gekregen om te studeren aan de universiteit. Helaas voelde ik me, zoals veel eerstegeneratiestudenten, wel onzeker: *hoor ik hier wel, ben ik slim genoeg, kan ik dit wel?* Nu voel ik ook juist de meerwaarde dat ik niet uit een academisch nest kom. Mijn ouders hebben mij geleerd dat intelligentie niet alleen uit de boeken komt, om ondernemend te zijn, en om mensen niet te beoordelen op hun achtergrond. Mijn verhaal staat niet op zichzelf. Elk jaar is er een grote groep studenten die als eerste van hun familie naar de universiteit gaat: in studiejaar 2022/2023 was dat 18 procent van de studenten. Aan de VU is dat zelfs één op de drie. Dat is geen toeval. De Vrije Universiteit werd in 1880 opgericht door Abraham Kuyper om academisch onderwijs toegankelijker te maken voor de protestants-christelijke gemeenschap, opdat ze op die manier kon emanciperen. Emancipatoir denken hoort sindsdien bij de identiteit van de VU. Zij plukt hier nu de vruchten van: ze is de meest diverse universiteit van Nederland.

Alles zelf uitvinden

Eerstegeneratiestudenten krijgen te maken met nieuwe subculturen en mogelijkheden. Maar er ligt geen uitgestippeld pad voor ze klaar: ze moeten alles zelf uitvinden. Het is bekend dat ze tegen specifieke drempels oplopen. Ze kennen het academische onderwijssysteem minder goed en voelen ze zich soms een *imposter*. Ook kan er een loyaliteitsconflict ontstaan met het thuisfront dat de academische wereld helemaal niet kent. Tegelijkertijd hebben deze studenten een unieke positie. Ze staan in twee werelden: de academische en de ‘gewone’. Hoe kunnen eerstegeneratiestudenten in

hun kracht staan? En wat hebben zij vanuit hun positie juist te bieden aan de academische wereld en de maatschappij?

Meerwaarde voor gemeenschap

Maurice Crul, VU-hoogleraar onderwijs en diversiteit, was zelf ooit ook eerstegeneratiestudent: “Studeren werd thuis belangrijk gevonden, maar je moest wel met je beide voeten op de grond blijven staan; er waren veel familieleden die niet gestudeerd hadden.” Hij zag hoe anderen niet dezelfde kansen als hij kregen en werd zich bewust van zijn privilege. Crul vindt het belangrijk dat eerstegeneratiestudenten in contact blijven met hun achtergrond: “Ik denk dat velen denken dat ze iemand anders moeten worden omdat zijzelf niet uit een academisch milieu komen. Maar het is juist heel belangrijk om jezelf te blijven en altijd goed contact te houden met de wereld waar je vandaan komt. Niet het contact te verliezen met je familie. Dat is ook een meerwaarde voor de universitaire gemeenschap.” Jorine Geertsema, VU-docent en projectleider bij Stay Prepared: een programma voor eerstegeneratiestudenten, was zelf ook de eerste van haar familie die ging studeren: “Ik denk dat velen zich bij hun eigen familie niet helemaal thuis voelen met hun nieuwe universiteitsidentiteit. Er moet meer begrip komen vanuit beide situaties: zowel vanuit de universiteit als de gezinnen. Ik zou het heel leuk vinden als je bijvoorbeeld je ouders kunt meenemen naar de universiteit.”

Arbeidsperspectief

Eerstegeneratiestudent Lee-Lee Bakboord (19), bestuurs- en organisatiewetenschap, komt wel vooroordelen tegen: “Men denkt te vaak hoe hoger opgeleid iemand is, hoe interessanter en slimmer die is. Dat vind ik niet gepast. Ik vind dat mensen de verschillen in het onderwijs moeten respecteren en waarderen. Je hebt gewoon diverse vormen van onderwijs. En bij de een past het een beter dan bij de ander.” Tijdens het kiezen van een studie vonden mijn ouders de baankansen van een studie belangrijk. Als eerstegeneratiestudent zag ik mijn universitaire opleiding minder als een

Jorine Geertsema, docent en projectleider bij Stay Prepared:
‘Ik zou het leuk vinden om mijn ouders mee te nemen naar de universiteit’

‘Er komt aandacht voor ander type vraagstukken’

Student bestuurs- en organisatiewetenschap **Lee-Lee Bakboord**: *‘Men denkt te vaak hoe hoger opgeleid iemand is, hoe interessanter en slimmer’*

‘Je moet de culturele codes kennen en spreken’

route naar een carrière, maar meer als een weg naar zelfontwikkeling en verrijking. De ouders van docent Geertsema vonden het arbeidsperspectief van haar studie ook belangrijk: “Mijn studiekeuze heb ik deels laten beïnvloeden door mijn ouders. Toen ik het er even over had om Frans te gaan studeren, vroegen mijn ouders: *wat ga je daarmee worden? Is dat nou wel een goed idee?*” Op basis van zulke reacties maak je toch andere beslissingen.” De eerstegeneratiestudenten die ik sprak, lijken zich ook anders tot werk en studie te verhouden dan hun ouders. Bhomika Kumar (18), bachelor geneeskunde. Haar ouders, die uit India zijn geëmigreerd, zeiden tegen haar: *Doe wat je wilt, we zijn hier gekomen met een reden. Dus als jij onderzoek wilt doen of als jij een lange studie, zoals geneeskunde, wilt doen, zullen we je steunen.* Toch merkt Kumar dat haar ouders het belangrijk vinden dat hun kinderen iets doen dat werkzekerheid biedt. Waar haar ouders zich richten op financieel rondkomen, wil Kumar vooral zoveel mogelijk kennis vergaren. Shirley* (30), master bestuurskunde, citeert haar vader: “Ik leef niet om te werken, maar ik werk om te leven.” Zelf hoopt ze haar werk en persoonlijke interesses samen te voegen: “Ik hoop dat ik iets kan doen waar ik ook heel veel energie uithaal. Ik denk dat dat echt de rijkdom is in het leven. Ik ben pas op mijn 25ste gaan studeren. Eerst werkte ik in de horeca en op een gegeven moment was ik dat zat en toen wilde ik iets gaan doen wat ik echt heel leuk vind.”

Verbinding voelen en netwerken

De term eerstegeneratiestudenten kende ik niet totdat ik tijdens mijn master hierover een artikel las in het opinieblad *De Groene Amsterdammer*. Dit bewustzijn kan je wel helpen, want het feit dat je dezelfde capaciteiten en diploma’s hebt, betekent nog niet automatisch dat je je thuis voelt in een academische omgeving. Halleh Ghorashi, VU-hoogleraar diversiteit en integratie, deed onderzoek naar eerstegeneratiestudenten. “Als je verder wilt komen in een nieuwe omgeving, zoals de universiteit, moet je de culturele codes kennen en spreken. Als je bijvoorbeeld eerstegeneratiestudent bent, kun je je minder thuis voelen in netwerken waarin jij buiten de norm valt.” Daarom adviseert Ghorashi studenten om netwerken op te zoeken waarin je je wél thuis voelt en die je op waarde schatten. Dan kun je genoeg zelfvertrouwen opbouwen dat nodig is voor goede samenwerking binnen dominante netwerken. Student Bakboord mist wel een netwerk. Ze vindt het ook jammer dat ze niet zo snel met een familielid ervaringen van de universiteit kan uitwisselen: “Dat ik aan mijn familie dan zou kunnen vragen: *hoe was dat voor jou, hoe heb jij dat ervaren?*” VU-docent Geertsema wil vanuit Stay Prepared werken aan een netwerk van eerstegeneratiestudenten, zodat er rolmodellen zichtbaar zijn: “Er zijn veel meer mensen zoals zij. Ik denk dat het een gevoel van verbondenheid met elkaar en met de universiteit kan creëren.”

Geen achterstand maar kracht

Misschien voelt een eerstegeneratiestudent dat hij een achterstand heeft, maar zijn/haar achtergrond geeft juist een kracht: je kunt een bruggenbouwer zijn tussen de ‘gewone’ en de academische wereld. Volgens hoogleraar Crul vergroten en verrijken eerstegeneratiestudenten de diversiteit aan perspectieven op de universiteit: “Ze volgen vaak een alternatieve route, soms hebben ze ook al gewerkt, of werken ze naast hun studie. Daarnaast kunnen ze ervaringen meenemen hoe het bijvoorbeeld is om ongelijkheid mee te maken of om op te groeien in armoede. Het onderzoek op de universiteit wordt beter wanneer de onderzoekers uit diverse groepen komen. Daarmee komt er aandacht voor ander type vraagstukken.” Ook hoogleraar Ghorashi ziet dat eerstegeneratiestudenten de ivoren toren van de universiteit kunnen afzwakken. Ze kunnen academici meer in aanraking laten komen met de diversiteit in de samenleving: “Eerstegeneratiestudenten zijn bruggenbouwers.”

Vaker streetsmart

Student Bakboord deelt deze visie: “Ik denk dat je de perspectieven van de theoretisch opgeleide meekrijgt, maar ook die van de andere kant. Je hebt een diverser wereldbeeld en daarmee een breder referentiekader.” Ook masterstudent Hassan* denkt dat hij als eerstegeneratiestudent andere ervaringen meebrengt die van meerwaarde zijn. Bijvoorbeeld dat zij ook uit minder veilige wijken komen en daarmee meer ‘streetsmart’ zijn. Bakboord stapte over van de hbo-opleiding Social Work naar bestuurs- en organisatiewetenschap aan de VU. Ze wil een verschil maken in het beleid binnen de zorg: “Tijdens mijn stage liep ik aan tegen de manier waarop het beleid momenteel is gestructureerd binnen de zorg. Toen besepte ik dat ik een positieve bijdrage kan leveren aan dat beleid. Degene voor wie jij beleid maakt, zijn natuurlijk niet allemaal theoretisch opgeleid.” Hoogleraar Ghorashi constateert dat beleidsmakers te veel afstand hebben van de mensen voor wie zij beleid maken. Zij bestempelt hiermee de meerwaarde van ervaringskennis: “Als je beleid maakt, moet je de ervaringskennis van de mensen die aan tafel zitten meenemen, ook de ervaringen vanuit hun gemeenschap.” Dit dubbele perspectief stelt mensen in staat om de samenleving door de ogen van de ander te bekijken. Ze hebben dan niet langer het privilege om in hun eigen bubbel te blijven. Ghorashi besluit: “Die mensen hebben potentieel de competentie om diverse werelden te begrijpen en te verbinden. Wij als universiteit hebben de mogelijkheid die potentieel te voeden en aan te wakkeren. En dat is juist de kracht die wij in de samenleving nodig hebben in tijden van polarisatie.” **AV**

Shirley en Hassan zijn gefingeerde namen. De echte namen zijn bekend bij de redactie.

Halleh Ghorashi, hoogleraar diversiteit en integratie: *‘Academici hebben niet langer het privilege in hun eigen bubbel te zitten’*

Bhomika Kumar, bachelor geneeskunde: *‘Ik wil vooral zoveel mogelijk kennis vergaren’*

GROEN EN SOCIAAL UILENSTEDE

Beste medestudent,
Mijn naam is Laurens Zwaagstra, student Politicologie aan de VU en trotse bewoner van het mooie Uilenstede! Ik hou van de gezelligheid en het actieve studentenleven op de campus. In maart sta ik op de lijst van GroenLinks-PvdA Amstelveen. Samen willen we Amstelveen, en Uilenstede in het bijzonder, groener, socialer en veiliger maken.

Groen
Uilenstede is uniek: volop levendigheid, maar ook direct naast het Amsterdamse Bos en de Amstel. Dat groen moeten we koesteren en beschermen. Tegelijk zien we dat het niet krimpen van Schiphol de bouw van betaalbare woningen, ook op Uilenstede, belemmert. Voor GroenLinks-PvdA is krimp van Schiphol geen taboe. Wij kiezen vóór natuur en betaalbare woningen, en tegen overlast. Uilenstede moet een plek zijn waar iedereen kan én wil wonen!

Sociaal
Uilenstede is een diverse en internationale gemeenschap, waar studenten uit alle hoeken van het land en de wereld samenkomen. Een plek waar we naar elkaar omkijken en elkaar steunen als het even minder gaat. Daarom zetten wij in op mentale gezondheidszorg zonder wachtlijsten, en op bescherming tegen discriminatie. Uilenstede moet een plek zijn waar je jezelf kunt zijn, wie je ook bent.

Veilig
Een veilig Uilenstede is essentieel. Dat betekent veilig naar huis kunnen lopen, ook 's nachts, en hulpdiensten die dichtbij en bereikbaar zijn. Daarnaast willen wij suïcidepreventie een veel prominentere plek geven in het gemeentelijk beleid.

Daarom: stem 18 maart GroenLinks-PvdA Amstelveen!

LAURENS ZWAAGSTRA
KANDIDAAT #15

GROEN LINKS PvdA
Amstelveen

Dit is een politieke reclameboodschap in het kader van de gemeenteraadsverkiezingen. Meer informatie op politiekereclame.nl

Hoe de VSP zich inzet voor het open debat

VSP-voorzitter Marlon Uljee strijdt voor open debat en academische vrijheid en wie het daar niet mee eens is, kan een paar hoeken van hem krijgen.

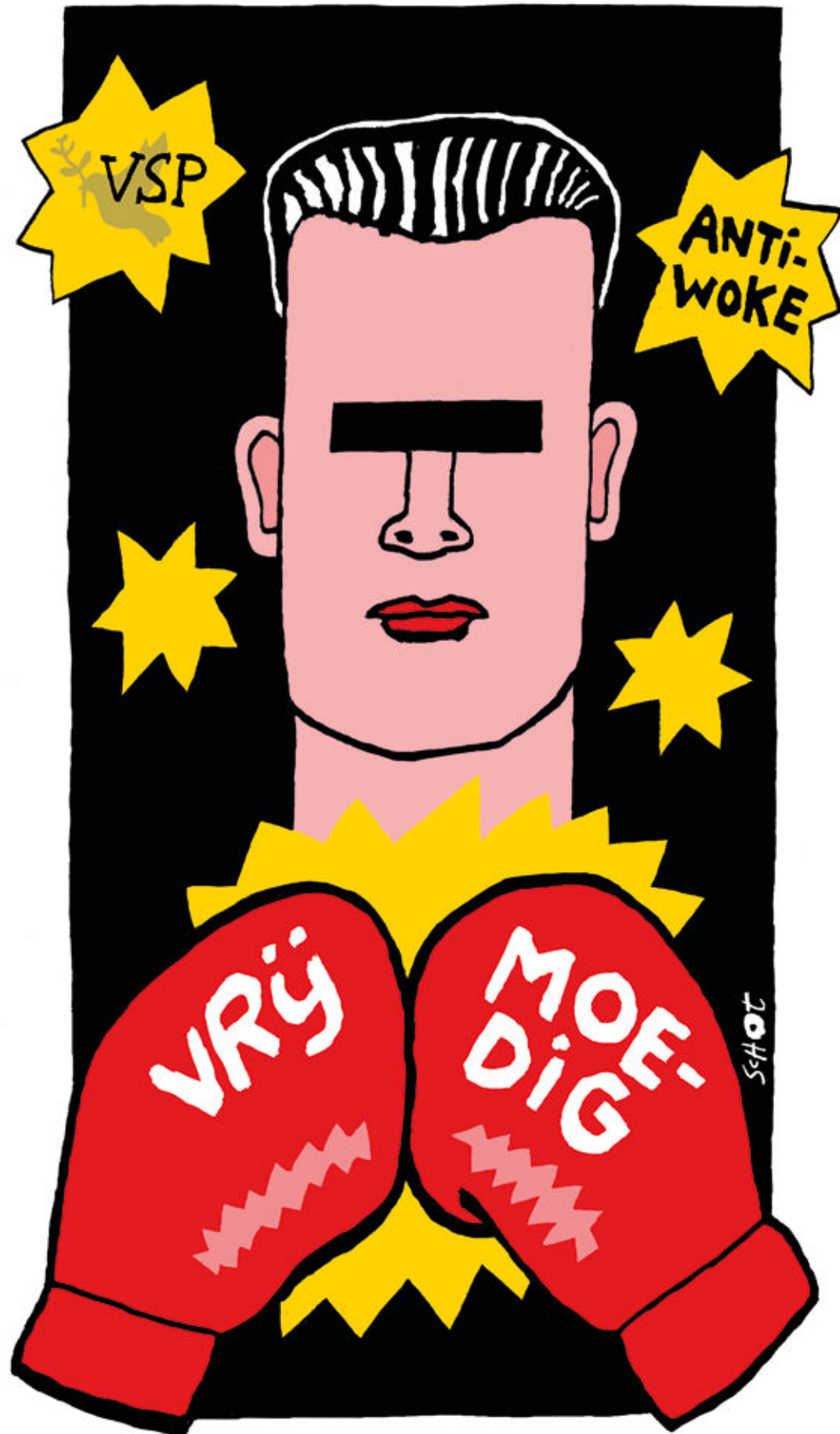
DOOR PETER BREEDVELD
ILLUSTRATIE BAS VAN DER SCHOT

De mantra dat over individuele gevallen geen uitspraken worden gedaan vanwege privacy, is bevreemdend

Op 26 november vorig jaar haalde psycholoogstudent Marlon Uljee *De Telegraaf* met een jankverhaal dat hem de StudenTalentprijs was ontzegd omdat hij rechts is. De studentenraad van de faculteit Gedrags- en Bewegingswetenschappen zou hem hebben voorgedragen voor de prijs 'vanwege mijn inzet voor academische vrijheid, open debat en mijn maatschappelijke bijdrage', zegt hij in het artikel. De VU verklaart dat politieke voorkeur geen enkele rol speelt en laat weten dat de StudenTalentprijs is bedoeld voor studenten 'die een bijzondere maatschappelijke of culturele bijdrage leveren, een grensverleggende instelling tonen en als rolmodel kunnen fungeren'. 'De uiteindelijke voordracht wordt altijd door het faculteitsbestuur bepaald', aldus de VU. Ad Valvas wilde meer weten en benaderde het college van bestuur, de decaan Gedrags- en Bewegingswetenschappen en de facultaire studentenraad, maar zoals altijd, als het de VSP betreft, gingen overal de luijes dicht. De decaan liet weten 'geen uitspraken te doen over individuele studenten of medewerkers in verband met privacy'. In de nacht van 27 op 28 november sloeg Uljee volgens verschillende getuigen in Bar Boele een mede-VU-student, die hem aansprak op het zingen van een nazilied, meerdere keren zo hard in zijn gezicht dat die naar het ziekenhuis moest. Een omstander schold hij uit met het n-woord. Dit was een dag nadat Uljee in *De Telegraaf* betoogde dat hij een prijs verdiende voor zijn inzet voor academische vrijheid, open debat en zijn maatschappelijke bijdrage. En weer reageerde de VU dat ze geen uitspraken doet over individuele personen of specifieke details.

Kwaad daglicht
De mantra dat over individuele gevallen geen uitspraken worden gedaan vanwege privacy, is bevreemdend in het geval van Uljee, die zichzelf voortdurend agressief en intimiderend gedraagt in de publieke ruimte, in het bijzijn van talloze getuigen en daar steeds mee weg lijkt te komen. Ook zoekt hij voortdurend zelf media op als *De Telegraaf*, *Ongehoord Nederland* en *Powned* om de VU in een kwaad daglicht te stellen. Blijkbaar hecht hij zelf minder waarde aan zijn privacy dan de VU. Vorig voorjaar, tijdens de studentenraadsverkiezingen, hebben hij en andere VSP'ers leden van de progressieve studentenpartij ChangeVU en andere studenten geïntimideerd en uitgescholden, vernielingen aangericht en kwetsende graffiti aangebracht in het Studentendok, de gemeenschappelijke activiteitenruimte voor studenten. Iemand van de receptie van het Studentendok werd door hem volgens verschillende getuigen voor kankerhoer uitgescholden. Het jaar daarvoor, tijdens de studentenraadsverkiezingen van 2024, werden er door de VSP stickers verspreid met de tekst 'Er zijn twee genders! Durf jij het nog te zeggen?' Die zouden onder meer in de genderneutrale toiletten en rond de Pride-bibliotheek zijn opgeplakt. Maar het was ChangeVU die door de kiescommissie van de VU werd berispt toen ze daarop reageerde.

Aangifte wegens smaad en laster
De VSP heeft het altijd over het open debat waar ze voor zou staan, maar ze liet verstek gaan bij het verkiezingsdebat van vorig jaar en beantwoordt nooit vragen van Ad Valvas, omdat eerdere berichtgeving over de VSP de partij onwelgevallig was. Toen een Ad

Valvas-redacteur schriftelijk een aantal vragen stelde over onder andere de opstelling van de partij jegens lhbt+’ers, werd ze belachelijk gemaakt in een podcast van de VSP. Na een artikel over de incidenten tijdens de studentenraadsverkiezingen richtte de woede van Uljee zich weer op Ad Valvas, uiteindelijk resulterend in een aangifte wegens smaad en laster tegen hem. De VSP zendt alleen maar en legt nergens verantwoording over af. In filmpjes op Instagram en podcasts op Spotify klaagt de partij over censuur en intimidatie van rechtse studenten door de VU, zonder ooit duidelijk te maken waar het precies over gaat. Er wordt steeds van alles gesuggereerd, maar nooit iets aangetoond. VSP’ers roepen dat “de gekte moet stoppen” zonder daarover kritische vragen te beantwoorden.

Kokhalzen van woke

Wel is Uljee dol op De Telegraaf, die hem regelmatig laat leeglopen over woke en linkse censuur. Drie keer leidde hij een camerateam over de VU-campus, behalve van de Telegraaf ook van Powned en Ongehoord Nederland, langs de Pride-bibliotheek, het Dekolonisatielab en de Green Office, om te suggereren dat al het geld van de VU naar zulk soort “gekte” gaat in plaats van naar goed onderwijs en onderzoek. Op het YouTube-kanaal van Café Welt-schmerz, voor en door handelaren in complottheorieën en pseudowetenschappen, zitten twee mannen te knikken terwijl Uljee zit te fantaseren over woke en intimidatie op de VU, pogingen de VSP “totaal te elimineren uit de academische gemeenschap” en het enorme succes van de VSP. Geen kritische vragen, dus Uljee voelt zich senang. De VSP zit in de stevigrechtse hoek, niet alleen qua methoden, maar ook wat ideeën betreft. Toen op de VU-campus de Pride-vlag gestolen werd en vervangen door een VOC-vlag, vergoelijkte Uljee dat in De Telegraaf door te zeggen dat ‘Als je iets door iemand zijn strot duwt, is het logisch dat men gaat kokhalzen’. De bezuinigingen op het hoger onderwijs werden door de VSP toegejuicht omdat universiteiten teveel geld zouden uitgeven aan ‘woke

projecten’ in plaats van aan onderzoek en onderwijs.

Genderwaanin

Maar op racisme of islamofobie waren ze tot de gewelddadige nacht van 27 op 28 november doorgaans niet te betrappen. De VSP heeft een aantal leden van kleur en op een filmpje op het Instagram-account van de VSP adviseert een gesluierde moslimvrouw op de VSP te stemmen. Opvallend is dat de VSP zich nooit kritisch heeft geuit over de Gaza-protesten op de campus. Ook over de onveiligheid van Joodse studenten en docenten, een stokpaardje van veel andere rechtse partijen, heeft Uljee nooit iets gezegd. Hij zat vorig jaar in een uitzending van het SBS6-programma *Nieuws van de Dag* te oren over woke op de universiteit, toen hij werd onderbroken door Telegraaf-journalist Wierd Duk die begon over Joden die zich aan de VU onveilig voelen. “Ja dat ook”, zei Uljee, en begon toen over “genderwaanin”. Nu komt Uljee bij het Forum voor Democratie vandaan, waarvan de oprichter eens zei dat hij niemand kende die geen antisemiet was en waar nog steeds mensen zitten die je minstens van nazi-achtige ideeën kunt verdenken. Andere leden, bijvoorbeeld iemand van de Leidse afdeling van de VSP, hebben banden met obscuurdere extreemrechtse clubs. Misschien was het zingen van een nazilied dus meer dan een studentikoos gebbetje en het roepen van het n-woord naar een zwarte student niet alleen maar een provocatie om die student uit de tent te lokken.

VSP’ers verlaten zinkend schip

Een voormalig lid van de universitaire studentenraad aan de VU heeft de VSP al vorig voorjaar verlaten vanwege de terreur van zijn partijgenoten tijdens de studentenraadsverkiezingen. Ook de Utrechtse afdeling heeft het VSP-schip inmiddels verlaten. Uljee zelf is inmiddels weer op de VU-campus gezien. Hij heeft zichzelf gecancelled, maar Pride Library, Green Office, het Dekolonisatielab, de woke duurzaamheidsdoelen en de genderneutrale wc’s hebben op hem blijkbaar hun aantrekkingskracht niet verloren. **AV**

De eerste keer...

Margrethe Jonkman bestuursvoorzitter

Herinner jij je die nog? Voor mij is een eerste keer vaak een mengeling van spanning en nieuwsgierigheid. Van het goed willen doen, en tegelijk ook niet helemaal zeker weten hoe. De afgelopen twee jaar aan de VU bestonden voor mij uit veel van die eerste keren. En dit is er weer één: mijn eerste column. Die moet natuurlijk gaan over iets wat mij bezighoudt. Dat zijn veel dingen, maar opvallend veel daarvan komt samen in het nieuwe Instellingsplan: onze universiteitsstrategie voor de komende vier jaar, de eerste waar ik zelf aan heb mogen meewerken. Geen zorgen, ik zal die strategie hier niet uiteenzetten. Ik wil vooral delen wat mij tijdens het proces opviel, en waar deze strategie voor mij in de kern over gaat. We vinden het als VU best lastig om hardop te zeggen waar we goed, uniek in zijn. Als ik over onze campus loop, hoor ik het wel degelijk terug. In gesprekken bij een kop koffie, tijdens rondleidingen door labs, in overleggen met studenten en de medezeggenschap. Opvallend genoeg hoor ik dat van mensen buiten onze universiteit

vaak duidelijker. Zij benoemen wat wij zelf nauwelijks hardop zeggen: dat de VU de grootste aanbieder van gezondheidsopleidingen in Nederland is. Of dat we in de Randstad de enige campus zijn waar zoveel verschillende vakgebieden en faciliteiten samenkomen. Wat ik hoor, is trots op goed onderwijs en toonaangevend onderzoek, maar ook iets extra’s. Onderwijs waarbij je als student niet alleen een vak leert, maar ook meer leert over wie je bent en hoe je je verhoudt tot de wereld om je heen. Onderzoek dat niet stopt bij publicaties, maar zichtbaar bijdraagt aan maatschappelijke vraagstukken. Wij vatten dat samen onder de noemer: wereldburgerschap. Wereldburgerschap gaat over nieuwsgierig zijn naar andere perspectieven. Over verschillen die soms schuren, vrijheid van denken en verantwoordelijkheid voor elkaar. Dat is niet altijd gemakkelijk. Juist daarom zie ik onze universiteit als oefenplaats: een plek waar we leren omgaan met complexiteit, twijfel en verschil. Ik kijk ernaar uit om dat samen met jullie te doen. Met deze column als begin.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

De VU is een plek waar we leren omgaan met complexiteit, twijfel en verschil

‘Onze taalcode lijkt gekraakt’

Schrijver **Jori Stam** is gefascineerd door de ontwikkeling van AI – maar vooral opgelucht dat tools als ChatGPT nog geen goede romans of poëzie kunnen schrijven.

DOOR WIN CASTERMANS FOTO FJODOR BUIS

De Vrije Schrijver van de VU gaat elk jaar op huisbezoek bij vier collega-auteurs. Thomas Heerma van Voss ging deze winter met zijn studenten naar Marijke Schermer, Maartje Wortel, Adriaan van Dis en Jori Stam. Reden voor *Ad Valvas* om naar Rotterdam te gaan voor een interview met de jongste van deze vier.

Als tool kan AI in potentie het leven makkelijker maken, zegt auteur Jori Stam (38). “Bijvoorbeeld voor vertalingen, het samenvatten van grote stukken tekst, of zoeken naar de meest voorkomende woordherhalingen in een manuscript. Het is een soort assistent die één keer over je schouders meekijkt en daarna vervelende taakjes overneemt. Maar het is ook gevaarlijk: niet goed gereguleerd en vaak onbetrouwbaar.”

Toen Stam laatst probeerde om een audiobestand van een interview te transcriberen in ChatGPT, kwam hij erachter dat het vol zat met quotes die helemaal niet in het gesprek voorkwamen. “Hallucinaties. ChatGPT vindt een antwoord altijd beter dan *geen* antwoord. Dus krijg je verzonnen quotes. Dat is gevaarlijk. Vooral omdat veel mensen de output snel als waar overnemen. Even aan *chat* vragen, hoor ik steeds vaker in mijn omgeving. Maar het blijft een taalmodel – het berekent op basis van enorme hoeveelheden tekst welk woord het meest waarschijnlijk volgt. Het *begrijpt* niet als een mens, maar herkent patronen en statistische verbanden. Er zit geen bewustzijn, intentie of eigen wil achter. Dat wordt slim verborgen door een lekker vet aangezette empathische en menselijke toon, waardoor het vaak meegaand is en mensen snel bevestigt. En dat is ook weer problematisch als mensen het als een soort psycholoog gebruiken: je krijgt eerder begrip en gelijk dan echte tegenspraak of klinisch oordeel. Dat deze tool gratis is, voor iedereen én zo ongeveer alles kan maken, is echt ongelooflijk – vooral als je het hebt over het maken van video’s en foto’s.”

Deepfakes

Die fascinatie leidde ertoe dat AI een grote rol speelt in zijn nieuwste roman: *De verdwijning van Sieger Somerman*. Het is alweer vijf jaar geleden dat hij hieraan begon; toen dacht hij dat deepfakes een groot ding zouden worden. “Die opkomst van nepbeelden. Wat gebeurt er met de waarheid? De video van je geliefde of partner waar een misdaad wordt begaan of vreemd wordt gegaan; alles in super HD, en helemaal geloofwaardig, van verschillende kanten gefilmd. En vervolgens ontkent de betreffende persoon dit: *Ik heb dat niet gedaan.*”

Vroeger was een beeld de waarheid. Je kon dingen niet vervalsen, beeld was het ultieme bewijs. Veel eerder dan hij dacht is Stam beland in een tijdperk waarin hij zich elke dag afvraagt: is dit echt of niet? “Op Instagram, op filmpjes, op het account van Jort Kelder, ga zo maar door. Het gaat de verkeerde kant op.”

Hij vindt het heel beangstigend. Wat is waarheid als iedereen zijn eigen waarheid kan maken? Dat is dan ook het thema van zijn nieuwste boek. Hoofdpersonage Ema Somerman leidt een organisatie die deepfakes bestrijdt. In een wereld vol digitale manipulatie heeft ze carrière gemaakt in het onderscheiden van wat wel en niet echt is. Kan een objectieve werkelijkheid bestaan als iedereen zijn eigen versie ervan kan maken? En als de waarheid beschermd wordt, wie controleert dan de waakhonden?

*‘Woorden
maken ons
mens’*

Uit je onderbewustzijn

Het is een heel spannende roman, die ook goed ontvangen is. “Daar ben ik ontzettend blij om. Ik zou het vervelend hebben gevonden om na al dat werk niet besproken te worden.” Al schrijft hij in eerste plaats voor zichzelf. “Ik vind het gewoon fijn om iets te verzinnen. Dat het er een paar jaar geleden niet was, en er nu een boek op tafel ligt. Dat geeft me een voldaan gevoel. Ook omdat het me gelukt is, want ik heb vaak bijna de handdoek in de ring gegooid omdat ik zo knel zat met de plot. In mijn hoofd zat lange tijd een groot complot zoals *The Circle* van Dave Eggers, maar gaandeweg ging het meer over relaties tot vader en moeder. Het is zo wonderlijk dat je begint en schrijft, overwegingen, keuzes, scènes maakt en dat er ook een onderstroom is van kleine dingen uit je onderbewustzijn die eroverheen worden gesprendeld, zonder dat je het zelf doorhebt.”

Alleen maar gedichten

Als Stam miljonair was, zou hij alleen maar gedichten schrijven. “Dat is het leukste wat er is. Ik hou zo ontzettend van goede poëzie – van een nieuw, onverwacht beeld dat kan ontroeren. Woorden maken ons mens. Dat wij nu met elkaar kunnen praten, en dat je je emoties kunt uiten, dat je kan nadenken over iets en dat kan opschrijven, dat iemand anders dat leest en kan begrijpen wat je bedoelt. En als die niet snapt wat je bedoelt, dat je dan andere woorden vindt.

“Je zoekt als schrijver soms lang naar de juiste metafoor, omdat een beeld méér oproept dan de woorden zelf. Je doet dagen over duizend pagina’s lezen, betekenis ervan ontstaat door aandacht, ervaring en context. Een taalmodel doet iets fundamenteel anders. Het kan diezelfde duizend pagina’s in één keer scannen en uitleggen wat er staat, zonder te weten *wat* er staat. Taal is daar geen drager van betekenis, maar een systeem van patronen, regels en afspraken. En juist dat is zo vreemd: dat taal ook blijkt te functioneren als code. Een code die, technisch althans, gekraakt lijkt te zijn.” **AV**

Sound-check

Belichting goed? Achter in de zaal ook te horen? Microfoon op de juiste hoogte? Zangeres **Maike Ouboter** loopt het allemaal nog even door, voordat ze in De Griffioen de laatste avond van haar *Lievelingsliedjes-tour* speelt, met hertalingen van haar persoonlijke favorieten. Ouboter brak in 2013 door met haar lied *Dat ik je mis*, dat ze schreef naar aanleiding van het overlijden van haar ouders. (ES)

FOTO
PETER GERRITSEN

VU HONOURS PROGRAMME INFORMATION SESSION

For motivated and eager 1st year students

Join this session: 3 March

More info: vu.nl/honours

CHALLENGE YOUR TALENTS!

COLOFON

AD VALVAS

JOURNALISTIEK PLATFORM VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT
WWW.ADVALVAS.VU.NL

Redactieadres
De Boelelaan 1105
BelleVue, Kamer 1H-43
1081 HV Amsterdam
redactie.advalvas@vu.nl

Art-direction/vormgeving
Rob B mer – rbbmr.nl

Medewerkers
Antoni Ba kowski, Yvonne
Compier, Dido Drachman,
Peter Gerritsen, Timo
Nieuwenhuis, Bas van der
Schot, Peter Valckx, Berend
Vonk, Wout van Zaale

Hoofredacteur
Peter Breedveld

Redactie
Bryce Benda, Nour Khamis,
Emma Sprangers, Welmoed
Visser

Copyright HOP-kopij
Hoger Onderwijs Persbureau,
Amsterdam

Commerciële advertenties
Bureau Van Vliet (023) 5714745

Eindredactie
Win Castermans, Emma
Sprangers

Druk
Senefelder Misset, Doetinchem

**Secretariaat
en VU-advertenties**
Anna Jansen (020) 5985630
secretariaat.advalvas@vu.nl

ADVERTENTIE

Werken bij de VU

Bijdragen aan een betere wereld, door onderscheidend onderwijs en grensverleggend onderzoek. Dat is de ambitie van de Vrije Universiteit Amsterdam. Persoonlijke vorming en maatschappelijke betrokkenheid staan hierbij centraal. Vanuit verschillende disciplines en achtergronden werken wij samen aan innovaties en nieuwe inzichten op het hele wetenschappelijke spectrum.

Aan de VU werken ruim 6.150 medewerkers en volgen ruim 31.000 studenten wetenschappelijk onderwijs. De uitstekend bereikbare VU-campus ligt in het hart van de Amsterdamse Zuidas.

Ben jij geïnteresseerd in werken bij de VU?
Kijk dan op: werkenbij.vu.nl

Werk jij al bij de VU? Hou dan de interne vacatures in de gaten op: interne-vacatures.vu.nl

WEBSITE

ADVALVAS.VU.NL

JOURNALISTIEK PLATFORM VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT

Nieuws, interviews, blogs en achtergrondverhalen
Elke dag actueel op advalvas.vu.nl

Niks missen? Abonneer je op onze wekelijkse Ad Valvas Mail
Update: <https://tinyurl.com/updateadvalvas>

CAMPUS

Het gesloopte W&N-gebouw leeft voort

De sloop van het W&N-gebouw gebeurt zo circulair mogelijk. Hout wordt opgeschoond en verwerkt tot nieuwe kozijnen; gekapte bomen worden picknicktafels; bakstenen krijgen elders een tweede leven en al het staal in het gebouw wordt gerecycled of opnieuw gebruikt. Alleen het asbest wordt zonder pardon afgevoerd.

POLITIEK

Onderwijs en onderzoek geen prioriteit

De nieuwe minderheidscoalitie zegt de bezuinigingen op onderwijs van het vorige kabinet terug te draaien, maar daar blijft het verder ook wel bij. Het onderwijs wordt op de agenda ondergesneeuwd door defensie, wonen en stikstof. En dat met ‘onderwijspartij’ D66 aan de knoppen.

STUDENTEN

Jongeren zien bestuursjaar niet zitten

“Een bestuursjaar vormt capabele bestuurders en betrokken burgers”, zegt voorzitter van de Nationale Jeugdraad Lotte Prins. Maar studenten melden zich steeds minder vaak aan voor dit soort extra-curriculaire functies. Zo’n jaar blijkt steeds minder haalbaar voor ze door financiële stress en prestatiedruk op de studie.

WEBSITE

ADVALVAS.VU.NL/EN

JOURNALISTIC PLATFORM OF VU AMSTERDAM

News, interviews, blogs, features
Daily updated on advalvas.vu.nl/en

Don’t miss out! Subscribe to our weekly Ad Valvas Mail
Update: <https://tinyurl.com/updateadvalvas>

CAMPUS

Students sceptical of VU Defence Centre

Not everyone is welcoming VU’s new Centre for Defence and Resilient Society with open arms. During a panel discussion in 3D, students expressed their fear of the centre fitting into the worldwide weaponisation and warmongering. “We are not building weapons”, assured managing director Marie-Anne van Reijen.

POLITICS

Education cuts scrapped by coalition

The new minority cabinet will take out 1.5 million euros to reverse the education cuts that the previous government had planned. Student support will also be boosted, and the limits on English-taught programmes is to be scrapped. Major new research funding is largely channelled via defence.

JOURNALISM

Education media want protection against AI

Just like other news websites, education media are seeing the effects of AI in their number of readers. Google’s Gemini offers users a summarized answer to their google search, making them less likely to click through to the original (news) source. Some AI companies can even pull articles from behind paywalls.

‘We don’t agree, but we carry on together’

BY EMMA SPRANGERS
PHOTO YVONNE COMPIER

Anne Bruggink is chair of the University Student Council this academic year. How does she keep everyone together?

‘We’re all just people with different opinions’

You study Pedagogical Sciences. Which parenting techniques do you use when leading the council? “Positive reinforcement. People respond better to reward than to punishment. And if someone reacts irritably, I first look at where that behaviour is coming from. That empathetic approach is something I take with me from my studies.”

Does that empathy resonate within the student council, with representatives from two such different parties? “Yes. Opinions differ, but there is room for that conversation. On the Annual Plan, for example, we’re completely unanimous. But sometimes we’re not, and then we say: we don’t agree, but we carry on together. Empathy and respect should be the foundation. That doesn’t mean everything is acceptable, but it does mean you have to be able to stay in conversation with one another.”

At a social gathering, do ChangeVU and VSP members clink glasses together? “Absolutely. We also play FIFA together, we do outings like an escape room. It’s always very fun. We’re all just people with different opinions. I have more affinity with some opinions than with others, but as long as it’s respectful – not just towards me, but towards all people – I can always deal with that. We have to keep talking to each other; what kind of society would we have otherwise?”

That mutual respect was broken at the end of last year when two VSP members, including a student council member, were arrested for violence and assault of a student. How do you deal with something like that as chair? “From the start I felt very responsible, because it happened after our event. Our first focus was on helping the victim and the witnesses. The next morning there was already a meeting with the VU crisis team. Things weren’t handled perfectly – there should have been clearer rules around safety and what happens if you don’t comply with the

code of conduct – but VU did a lot behind the scenes.”

Shouldn’t you also show what’s being done about it in front of the scenes? “I find that difficult. You don’t want to obstruct the investigation, and because it concerns individuals, you also have to deal with their privacy.”

But surely you can say: something happened that we don’t find acceptable, and that people witnessed? “It might sound as if we wanted to sweep it under the rug, but if we say: ‘something happened and we’re investigating it’, stories and rumours start circulating immediately. That only creates noise, which can get in the way of the investigation. We wanted to keep it as clean as possible.”

How is the contact with the council member now? “I don’t want to go into individuals while the investigation is ongoing. What I can say is that the situation has had an impact on the atmosphere within the council – it wasn’t safe enough to have our regular meetings. So we took a small break, but we’re now slowly resuming meetings. They’re a bit more formal than before, with less room for emotion. How we move forward depends very much on the outcome of the investigation.”

You write in your blog that mental health is important to you. Are there elements of the education system that stand in the way of that? “The binding recommendation on continuation of studies (BSA) causes enormous stress, especially for students who are already struggling. Mandatory attendance is also very difficult for some people. If you’re having a bad day and you have to actively participate because otherwise you’ll be marked absent, that doesn’t help. On top of that, you have to figure everything out yourself. There are arrangements, there is support, but you have to know where to go. Not everyone can do that. Right now, because it’s relevant, my focus is more on student safety and how we can improve it.” **AV**

Anne Bruggink
22

2025 – now
Chair of the University Student Council, VU
2024 – 2025
Board member of student association VSPVU
2022 – now
Bachelor’s in Pedagogical Sciences

University Student Council

The USC consists of elected student council members who represent students’ interests and, together with the works council, oversee the Executive Board. This year, left-wing party ChangeVU and conservative right-wing party VSP were the largest: ChangeVU secured nine seats on the council, VSP two.

Postdocs carry out a substantial share of academic work, but the conditions under which they do so are stressful. As a result, more than forty percent suffer from mental health problems, research shows.

BY WELMOED VISSER
ILLUSTRATIONS BEREND VONK

The disposable worker bees of science

“The pressure to deliver part of my work is incredibly high”, says a postdoc in Social Sciences at VU. “The project is stuck, but my supervisors still expect me to produce publishable results soon. I have no idea how I’m supposed to meet those expectations.” The postdoc, who wishes to remain anonymous, sleeps badly because of it. She is pregnant and worries about what all those stress hormones might do to her unborn child. She will soon go on maternity leave and has no idea how she is supposed to finish her work before then. “I’ve tried many times to explain where the project is running into problems, but it feels as though my supervisors don’t want to hear it.”

Unfortunately, she is no exception. On average, postdocs experience a great deal of work-related stress, according to research by Professor of Organizational Sciences Christine Teelken. Her data show that the situation has worsened in recent years: in 2019, VU postdocs rated their wellbeing at an average of 4.7 on a scale from 1 to 7. In 2025, this had dropped to 2.47 – more than two points lower – according to the research carried out by Teelken and her colleagues Inge van der Weijden and Romy van der Lee. This deterioration surprised the researchers themselves as well. “There is more attention to the issues postdocs face, for example from HR departments, but apparently that is not enough.”

I love the international vibe, but there’s a limit to how long I can keep this up’

For 42% of postdocs, the problems are so severe that there are serious concerns about their mental wellbeing (in 2020 this figure was 39%). They mainly suffer from depressive symptoms and anxiety. A third of postdocs report sleep problems, and about half are under constant tension. These figures are higher than in the general population. The problem is international. Postdocs in Germany also experience high levels of stress: a study by the Max Planck Institute among 872 of its own postdocs showed that nearly a third suffer from moderate to severe depression, and a quarter from moderate to severe anxiety.

The postdocs in Teelken’s study point to their working conditions as the main cause of their stress: job insecurity, heavy workloads, internal competition that poisons the working atmosphere, favoritism, and poor supervision are frequently mentioned. While they are generally positive about the content of their work, they are far less satisfied with the organization and working conditions. ‘I feel like a disposable’, one of them writes.

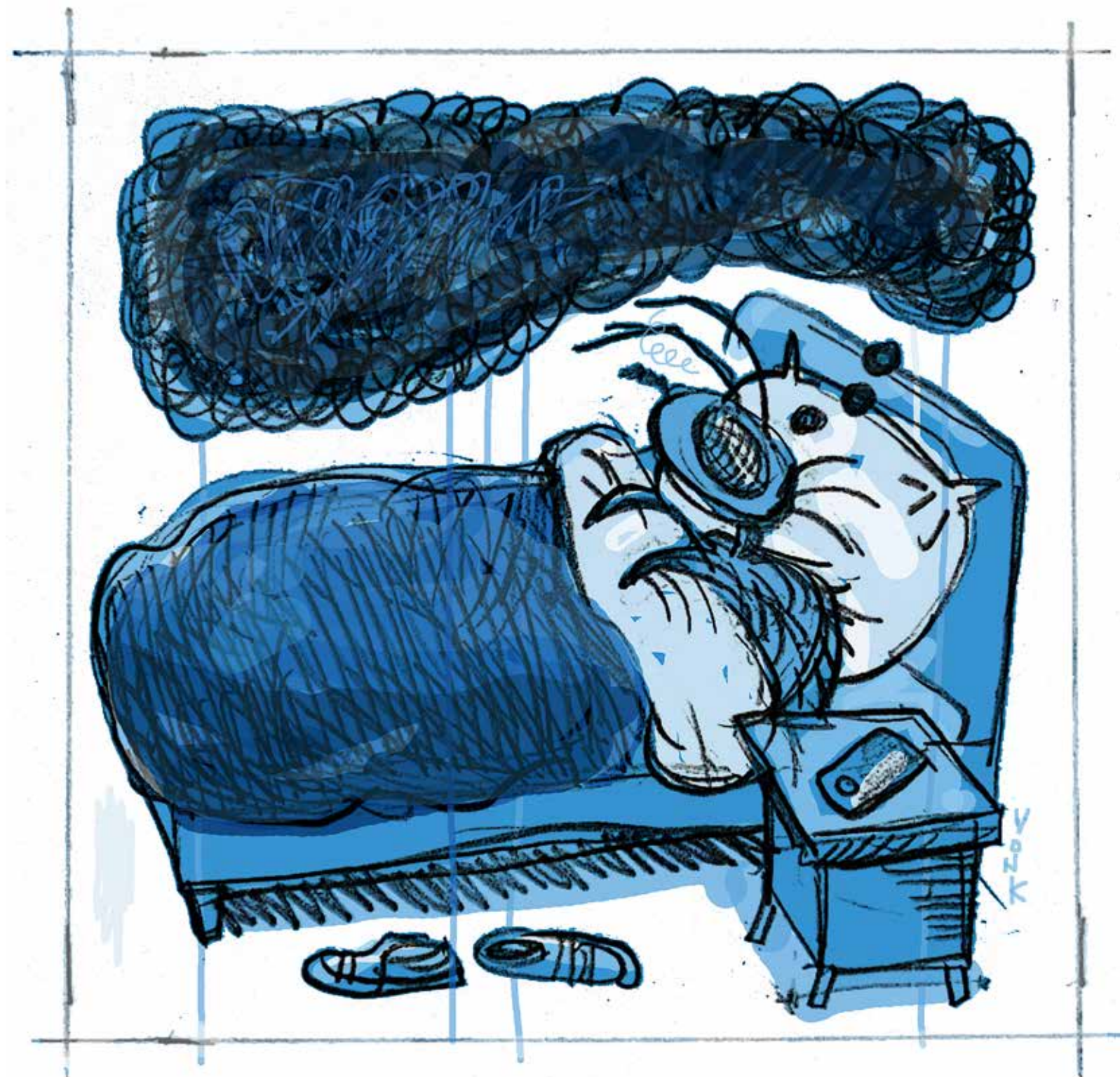
Can’t afford mistakes

“The postdoc phase is the most vulnerable phase of an academic career”, says Teelken. “Postdocs often start out in a new country, there is less supervision and fewer facilities than for PhD candidates. They are often on

their own.” Their contracts are also shorter than those of PhD candidates, and they are at a stage in life when questions about whether or not to have children become more pressing. Some find that colleagues and supervisors are reluctant to invest in them because they will be gone again in a few years. Openly complaining is not an option. If they ever want a permanent academic position, they depend on references from their supervisors.

“Prospects for a permanent job are downright bleak”, says a postdoc in the Exact Sciences. For her, the main source of stress is that she is expected to do a substantial amount of work within the project she was hired for, while at the same time needing to do additional things to improve her chances of securing a permanent academic position. That is why she maintains contacts in the research field in which she completed her PhD and attends conferences that do not directly fall within her current field. And all of this alongside raising a family with two young children.

Both postdocs we speak with for this article feel they cannot afford to make any wrong choices. The social scientist sometimes wonders whether coming to the Netherlands was the right decision. Had she stayed in her home country, she could have obtained a permanent position as an assistant professor straight away. “But my Dutch husband and I had agreed that we would move

VUVERENIGING

Voor vrienden van de VU

De oprichters van de VUvereniging wilden in 1879 een andere universiteit in Nederland. Los van de overheid, voor eigen keuzes met een eigen kompas. Een universiteit die staat voor rechtvaardigheid, medemenselijkheid en verantwoordelijkheid voor elkaar en voor de wereld. Zo ontstond de bijzondere universiteit waar iedereen welkom is: de Vrije Universiteit.

De VUvereniging subsidieert jaarlijks met 1 miljoen euro bijzondere projecten en activiteiten op het snijvlak van onderzoek, onderwijs, zorg en maatschappij. Daarnaast organiseren we verrassende en inspirerende evenementen.

De VUvereniging is een maatschappelijk netwerk voor vrienden van de VU.

Lid van de VUvereniging ben je al voor €10 per jaar.

Je bent van harte welkom.

www.vuvereniging.nl

Lid worden kan hier

Postdocs

'The postdoc phase is the most vulnerable phase of an academic career'

to the Netherlands after my PhD." She tells herself that moving to another country is always difficult, but still she finds it harder than she expected. Lately she has been crying a lot and waking up at night – she thinks it's a combination of pregnancy hormones and stress.

An invisible group

Postdocs are a relatively invisible group in academia. They are not working toward a PhD anymore, and they usually have short-term contracts of two or three years, sometimes even just one year. Still, they carry out an enormous amount of work. They take on a large share of short-term research projects, they teach, and sometimes they supervise PhD candidates. When their contracts end, they are replaced by a new generation of postdocs. You could call them the worker bees of the university.

The exact number of postdocs at VU isn't even known. Teelken explains: "In the UFO system (the system used to register university positions), the postdoc position does not exist. You have the UFO categories 'Researcher 3' and 'Researcher 4' – many of those are postdocs, but not all." At VU there are around 700 researchers in these two profiles; Teelken estimates that about two thirds of them are postdocs.

Uncertainty and hard work are manageable for a few years, as long as you know there is an end in sight. But young scientists are having to wait longer and longer for a permanent academic position. "The boundary of uncertainty keeps shifting", says Teelken. The oldest postdocs in her research are well into their forties. Years of uncertainty weigh heavily on scientists and influence their life choices. In her survey, Teelken encountered female scientists who do not have children and later regretted it.

Tips for postdocs

> Don't let yourself be exploited; be aware that you are important to research

> Organize yourselves: connect with other postdocs and build a network together

> Be aware that there is also strong demand for highly educated people outside academia

Source: Christine Teelken, Professor of Organizational Sciences

Giving up the dream

For the two postdocs we spoke to, the prolonged uncertainty is a major source of stress. "It's stressful to constantly be thinking about what your next step should be", says the natural scientist, "to be continually applying for jobs and writing grant applications, each time slightly different; to imagine what it would be like to live in yet another country; to ask yourself what the best move is for your career, but also for your family. I love the international vibe of science, but there is a limit to how long I can keep this up."

The social scientist also sometimes considers giving up her academic career because of the uncertainty and stress that come with it, though not because she wants to. "Since I was nineteen, I've been working toward an academic career", she says. "It

would be very hard for me to give up that dream, but sometimes I feel so overwhelmed that I don't see any other option."

This highlights another aspect of this group: postdocs are generally highly motivated and enthusiastic about their work. "Postdocs are incredibly valuable; they often underestimate how important they are", says Teelken. "We need to value them more. I understand that universities cannot offer everyone a permanent contract, but it is time for more attention and better support for postdocs, because they do indispensable work." **AV**

Note: For this article, Ad Valvas spoke with two postdocs who wanted to share their experiences anonymously. Their identity is known to the editorial staff. The inaugural speech of Christine Teelken will take place on 13 February.

Planes, trains and carbon footprints

BY ANTONI BAŃKOWSKI
IMAGES ROB BÖMER

For most students travelling across Europe, flying is the default choice. Where does their fear of long-distance rail travel come from, and is it justified?

“I imagined Europe to be a lot better connected”, says Rachael Muresan, a Law in Society student who moved from the United States to the Netherlands three years ago. Every summer since coming to Europe, she has travelled across the continent, but has almost never taken an international train. Each time she considered going by rail, she was greeted by extremely long connections, high prices, and serial transfers. Trip by trip, flying became Muresan’s norm.

For a lot of students, short flights are simply more appealing than spending long hours on a train. “That’s a lot of your time, and of your day, and of your life, while you pay not really that much less”, says Dagmara Styszko, a Polish student at Amsterdam University College who regularly chooses to fly home because of the inconvenient and costly train connection between Amsterdam and Warsaw.

Last year, a Greenpeace study revealed that flying is often even less costly than taking the train. This was the case on 54% of the analyzed cross-border routes within Europe. While air travel, on average, produces five times more CO2 per passenger than trains, untaxed aviation fuel and no Value Added Tax (VAT) on international flight tickets allow airlines to keep their prices low. Meanwhile, railway operators often face full VAT along with high energy costs and track access charges.

‘It’s a logistical nightmare’

Fear of transfers

Styszko flies home and back around five times a year. Most times, she only gets to spend a couple of days at home – in such cases she never considers taking the train. But when heading to Poland for a summer break last year, she and her friend decided to look into travelling by rail for the first time. After doing some research, she started having second thoughts. “The transfer in Berlin is super problematic”, she says. It’s the only transfer on the route, but missing the connection often means having to spend the night in Berlin. In the end, she decided not to risk it and take the plane.

For Pauline Geertman, an Italian Artificial Intelligence student, taking a train back home to Milan was never an option even though it would likely cost her less than flying, since the flight costs her around 250 euros both ways. Geertman usually doesn’t mind taking a long trip, although she wouldn’t want to lose time she could spend with her family on travel. But the main reason behind her choice to fly is the uncertainty of making the transfers, since there are many on the route. “It’s a logistical nightmare”, she says. “Everything has to piece together.”

Airports are familiar

The fear of missing a connection on a long train journey is something Gereon tho Pesch and Lorenzo Freire-Stella often notice in students who opt to fly. Pesch and Freire-Stella are part of ErasmusbyTrain, an NGO with the goal of helping more students travel by train to their Erasmus exchange destinations. While the organisation is advocating for the EU to fund such tickets, the cost benefits are far from being the only factor pushing students to fly.

“Many people haven’t planned such a [train] journey in their past”, says Pesch, adding that many students consider flying as “the easy option”. He says that, just like Styszko and Geertman, many are scared of having to transfer between trains, especially when they are carrying a lot of luggage.

There is also the element of unfamiliarity. “All airports work the same”, says Pesch. “You very clearly know where to go.” Meanwhile, train stations are more likely to differ in each country, which is something that makes the transfer more unpredictable. “The [booking] site can think you have a 10-minute layover, but then one track is on one side of the station, and the other one is a 10-minute walk away while I don’t know where the tracks are”, says Muresan.

Unintuitive booking systems

For some, the problems start before the journey even begins. Last year, a YouGov poll commissioned by Transport & Environment revealed that two-thirds of long-distance rail passengers have at some point been discouraged from taking the train by fragmented and unintuitive booking systems.

Strikingly, a report by the European Commission found that the youngest age group (15-24 years old) experiences the most issues when booking connections, which requires buying tickets from at least two different operators. Freire-Stella says that this is because the ticketing systems “are very poorly maintained”, confusing young travellers who are used to intuitive digital tools.

Incompatible booking systems also affect the cost of travel. A lot of people are unlikely to find the best price for their tickets, because they choose the first option they find. “If you stay on the surface level, you may face the most expensive tickets”, says Freire-Stella, explaining that there are many tricks you can use when booking with multiple operators to pay the smallest price possible.

She wouldn’t want to lose time she could spend with her family on travel

The booking hurdles don’t apply to flying. Sites like Skyscanner make it easy for anyone to find the cheapest flight and book the tickets in one place. Pesch is convinced an NGO like ErasmusbyTrain wouldn’t exist if a system like Skyscanner was available for rail travel.

Meeting people

It is most likely that pan-European train travel will eventually get easier. The booking systems are soon to be improved with the long-delayed Single Ticketing Regulation that will let passengers buy cross-border tickets in one system. Travel times and the number of transfers will decrease with the construction of a high-speed train network, which EU plans on completing by 2040. But is there a way to cut our flying emissions right now?

“You need to just give people the right incentives to do the right thing”, says Pesch. He and Freire-Stella say that students shouldn’t be shamed for flying, but rather “nudged” in the right direction and helped with booking their train journey.

Pesch hopes that when students complete their first journey, they will realize that “it’s actually a good time.” Trying long-distance trains may leave students with more than just a sustainable means of transport. Booking tickets, navigating the train stations, communicating in a foreign language, are all skills you get from travelling by rail, says Freire-Stella. What he stresses the most is how railways let you meet people. “People meeting each other creates Europe”, he says. “People travelling by train creates Europe.”

UNIVERSITY STUDENT COUNCIL

usr@vu.nl | facebook.com/vu.usr | instagram@vu.usr
HG StudentenD0k, room OD-12

Marieke Wijgies

The university student council is the representative participation council of and for students of VU Amsterdam. The council concerns itself mainly with the quality and accessibility of education at VU Amsterdam and with the student policy of this university. The council consults with the executive board periodically.

Violence cannot be ignored

In Hegel’s thinking about the ‘Other’, identity never emerges in isolation but always in relation to someone else: we exist by virtue of a *they*. That mechanism also operates on our campus. When a student party presents itself as the self-evident representative of *the student*, a sideline is created automatically. That line is drawn along traits that deviate from the dominant norm, such as background or sexual orientation. Those who fall outside it risk marginalisation, exclusion, or even discrimination. I am not talking about my housemate who recently said someone looked like a *frikandel speciaal* (she was right). At the VU, the issue is prejudice that leads towards hatred or violence.

This level of shamelessness is new

These dynamics are sustained by students unwilling to engage in genuine dialogue, who cultivate vices such as in-group thinking and normalise hostility. They praise free debate loudly, yet deliberately don’t show up when such debate presents itself. Their motives are not complex. Six syllables will do: media attention. To be clear: should criticism of the university be possible? Absolutely. Are some activists also guilty of violating campus norms? Certainly. Is opportunism human, and hypocrisy as old as time? Yes (guilty). But this level of shamelessness is new. Those who

only broadcast and never listen do not create academic freedom; they undermine it. This raises the inevitable question: what do you do about it? Ignoring them is tempting. But this is not just your racist uncle. Violence cannot be ignored. And the university, it seems, has already mastered the art of silence—an approach that has served us poorly in recent years.

What about rebuttal? Denying an image only reinforces it: try *not* thinking of an elephant! As journalist Rob Wijnberg argues, what may save us instead is shifting the frame. What is needed is a different story—one in which minorities on campus are not portrayed as potential disruptors or ideological side issues, but as full and equal members of the

academic community. As long as a frame of hostility dominates, minorities will remain on the margins. It is time to leave the me-first mentality behind. As Dutch poet Toon Hermans once wrote, there must be people who keep shouting that there is love and wonder, even when others scream that everything is pointless; people who insist the world is not ending, who see a new beginning in every ending. Egoism may be contagious, but altruism is too. I choose the latter.

Marieke Wijgies

Sarah Broekmeulen
Coordinator Organisation and Finance
usr.sarah.broekmeulen@vu.nl

What’s going on

A selection of the topics that the USC is currently considering or negotiating.

- The **budget and annual plan** are approved.
- Two representatives attended the first **Aurora Network conference in Reykjavik**, Iceland. Students from universities across Europe exchanged perspectives on university governance and student engagement.

De koers van de VU: Tussen ethiek, bezuinigingen en leiderschap

Een nieuw kompas voor leiderschap aan de VU

Hoe leidinggevend functioneren is van cruciaal belang voor de VU en haar medewerkers. Je directe leidinggevende is immers bepalend voor je dagelijkse prestaties, je professionele groei en, misschien wel het belangrijkste, hoe goed je je voelt op de werkvloer. Eerst was aan de universiteit alleen onderzoek belangrijk. Later ook onderwijs. Nu komen we er achter dat leidinggeven ook vaardigheden vereist die deels aangeleerd kunnen worden en dat het belangrijk is hiervoor een loopbaanpad op stellen.

Over goed leiderschap zijn bibliotheken volgeschreven, maar de praktijk is weerbarstig. Op de VU ligt er nu een integraal 'Raamwerk Leidinggeven' klaar. De Ondernemingsraad (OR) is verheugd dat dit raamwerk er eindelijk ligt; het biedt een noodzakelijk fundament om meer doordacht en objectief te kijken naar de eisen waar een

leidinggevende aan moet voldoen en welke cursussen hiervoor gevolgd kunnen worden. We zijn momenteel in nauwe samenwerking met het College van Bestuur bezig om de laatste aanpassingen door te voeren voordat het document definitief wordt vastgesteld.

Voor de OR speelt hierbij één punt een cruciale rol: de introductie van 360-graden feedback. Wij geloven dat leidinggevend pas echt kunnen groeien als zij feedback ontvangen vanuit alle lagen van de organisatie, dus ook van 'onderop'. Het grote struikelblok hierbij is echter de sociale veiligheid. Bij negatieve feedback mag een medewerker nooit 'afgerekend' worden door een leidinggevende. De vraag in hoeverre deze feedback volledig anoniem kan en moet zijn, is een punt van discussie. Vertrouwen moet de basis zijn, niet de angst voor repercussies.

Jaarplan 2026: Ethiek versus de tering naar de nering

De afgelopen periode zijn vele uren besteed aan het aanscherpen van het Jaarplan 2026. Dit proces is in constructief overleg gegaan met de studentenvertegenwoordiging (USR). In de Gemeenschappelijke Vergadering (GV) trekken we als medewerkers en studenten gezamenlijk op om het beleid van de VU kritisch te toetsen.

Enkele onderwerpen in dit jaarplan liggen zeer gevoelig, met name de gevolgen van de bijsturing voor onderzoek, onderwijs en valorisatie en de ambities om als universiteit impact te hebben, zoals bij het op te richten Centrum voor Defensie en Weerbare Samenleving. Hoe geef je in deze spannende geopolitieke tijd vorm aan wereldburgerschap als universiteit? We staan hier voor een moreel dilemma: in hoeverre willen wij als universiteit een actieve bijdrage leveren aan (de voorbereiding op) oorlog en internationale conflicten? In een tijd waarin overheidsfondsen opdrogen en de druk op de universitaire begroting toeneemt, loert het gevaar dat we 'onze ziel aan de duivel moeten verkopen' om financieel het hoofd boven water te houden.

Met de bijsturingsopgave en de zoektocht naar meer inkomsten, speelt dit spanningsveld op de achtergrond wel degelijk een rol. Het raakt direct aan het thema valorisatie. De vraag is niet alleen of we ons moeten overleveren aan het zogenaamde 'militair-industrieel complex', maar ook hoe onze verhouding is tot de commerciële belangen van het bedrijfsleven aan de Zuidas. Hoe vinden we een modus waarin we financieel gezond blijven zonder onze academische onafhankelijkheid en ethische waarden te verliezen? Welke maatschappelijk relevante bijdragen wil de Vrije Universiteit leveren, is dit moreel verdedigbaar en is dit ook financieel haalbaar? Dit zijn grote vragen voor de komende jaren, en we horen hierover graag jouw mening.

De menselijke maat bij ingrijpende veranderingen

De bezuinigingen die momenteel over de VU spoelen, zijn voor veel direct betrokkenen pijnlijk. We merken de gevolgen inmiddels in de haarvaten van de organisatie. Bij afdelingen als Aardwetenschappen en diensten zoals Communicatie & Marketing zijn mogelijk gedwongen ontslagen helaas een realiteit geworden. Bij andere eenheden zijn er (vooralsnog) geen ontslagen, maar is de impact niet minder voelbaar: de werkdruk neemt toe door taakverzwaringen en teams worden plotseling 'door elkaar gehusseld'.

Dergelijke reorganisaties en bijsturingen brengen begrijpelijkerwijs hevige emoties met zich mee. De OR houdt hierbij de vinger aan de pols, zowel bij het College van Bestuur als bij het centrale Team Bijsturing. We hebben inmiddels twee drukbezochte medewerkersbijeenkomsten georganiseerd (voor Aardwetenschappen en Communicatie & Marketing) waar collega's hun hart konden luchten en hun ongezoeten mening konden geven over de gang van zaken. Deze input is voor de OR

onmisbaar; het stelt ons in staat om in het proces van bijsturing namens de medewerkers en met oog voor de belangen van medewerkers goed te adviseren, ook met het oog op een toekomstbestendige Vrije Universiteit. Daarbij ervaren we dat medezeggenschap serieus genomen wordt.

Wij hopen en verwachten dat leidinggevend goed voorbereid de gesprekken met hun medewerkers aangaan. Een goede voorbereiding kan helpen om de eerste emoties op de werkvloer al een plek te geven, zodat bijeenkomsten met de OR ook echt over de structurele verbetering van het proces kunnen gaan. We begrijpen de heftigheid van deze periode en steunen de medewerkers in dit proces. Ook houden we nauw contact met de Onderdeelcommissies (ODC's), die vaak in de vuurlinie staan. Voor specifieke arbeidsrechtelijke ondersteuning wijzen we iedereen nadrukkelijk op de vakbonden en de regelingen in het sociaal plan.

Jouw stem telt: De verkiezingen komen eraan!

Juist in tijden van onzekerheid en grote veranderingen is een sterke medezeggenschap onmisbaar. In de week van 16 maart 2026 vinden de verkiezingen plaats voor zowel de Ondernemingsraad (OR) als de Onderdeelcommissies (ODC's).

Dit is hét moment om je stem te laten horen of zelfs de stap naar voren te zetten. Als je je kandidaat wilt stellen voor de OR, kun je je aanmelden via een van de vakbonden (FNV, CNV, AOb) of via de Vrije Lijst. De OR bestaat uit 25 raadsleden die direct invloed uitoefenen op het VU-beleid. Als raadslid word je voor één dag in de week vrijgesteld van je reguliere werkzaamheden. Gezien de huidige bijsturingsoperaties is dit een unieke kans om echt het verschil te maken voor je collega's en de toekomst van onze universiteit.

Heb je interesse of wil je meer weten? Kijk op www.vu.nl/or of stuur een mail naar ondernemingsraad@vu.nl. Wij helpen je graag verder in het proces.

Dr. Marius Rietdijk
Voorzitter Ondernemingsraad VU

Colofon

Commissie Communicatie OR: Marius Rietdijk, Aalt Smienk, Marlies de Vries en Remko van der Vos
Beeld: Unsplash
Vormgeving: VU Designstudio

facebook.com/ondernemingsraad.vu

Focus Feature

Brokeback Mountain

Rialto VU

Nieuw
Universiteits-
gebouw
De Boelelaan 1111

Brokeback Mountain

Draait vanaf
donderdag 12
februari

Check de agenda
en speeltijden op
rialtofilm.nl

Sommige films blijven je bij, ongeacht hoe vaak je ze ziet. *Brokeback Mountain* is daar een van. In het uitgestrekte Wyoming van de jaren zestig ontmoeten Ennis Del Mar en Jack Twist elkaar tijdens een zomer op Brokeback Mountain. Wat begint als kameraadschap, groeit uit tot een liefde waarvoor in hun wereld geen ruimte bestaat. Regisseur Ang Lee verfilmde het korte verhaal van Annie Proulx met grote subtiliteit: geen melodrama, maar stille blikken, onderdrukte verlangens en een veelzeggend landschap. Gedragen door het indrukwekkende spel van Heath Ledger en Jake Gyllenhaal is *Brokeback Mountain* een tijdloos, hartverscheurend liefdesverhaal. Een film die laat zien hoe liefde kan blijven bestaan, zelfs wanneer ze niet geleefd mag worden. Daarom draaien we 'm opnieuw.

Pieter Greup, online marketing

RIALTO
VU

Gratis pickleball

Pickleball is de snelst groeiende sport en dat is niet voor niets. Het combineert elementen van badminton, tafeltennis, tennis en padel en wordt meestal twee tegen twee gespeeld. De sport is eenvoudig te leren, minder fysiek belastend dan tennis of squash en daardoor toegankelijk voor iedereen. Het draait om plezier en verbinding, ideaal voor recreanten. Je speelt het dus gratis bij een regulier fitness- en groepslessenabonnement op dinsdag van 18.30 tot 20 uur en op vrijdag van 16 tot 17 uur op de Uilenstede locatie. Zonder abonnement koop je een losse les of tienrittenkaart. Reserveren is niet nodig.

Eline Schüchner, communicatie & marketing

Sportcentrum | VU

Sport- centrum VU

VU campus
(OZW-gebouw)
Boelelaan 1109
020-5983656

maandag-vrijdag:
12-20 uur
zaterdag en
zondag: gesloten

Uilenstede
Uilenstede 100
020-5985090

maandag-vrijdag:
08-23 uur
zaterdag en
zondag: 10-18 uur
sportcentrumvu.nl

Christel de Wolff

Je mag ook niks meer zeggen

VU Griffioen

Nieuw
Universiteits-
gebouw
De Boelelaan 1111

Eran & Co

Je mag ook niks meer zeggen

Dinsdag 24 maart
Aanvang: 20 uur

Toegang: 13 euro
voor studenten
en 7,50 euro voor
VU-medewerkers
griffioen.vu.nl

Je mag ook niks meer zeggen is een actuele, persoonlijke stand-up-theatervoorstelling over verschuivende grenzen. Het is een zogeheten conflictkomedie over nieuwe woorden en oude gebruiken. Over twee jongens van verschillende afkomst, Jonata en Eran, die op zoek gaan naar een veilig looppad door dit moderne mijnenveld. Met veel humor en vaart balanceren ze op het dunne koord van elkaars grenzen en die van een veranderende maatschappij. De ene stap voorzichtig voor de andere zettend. Voorzichtig. Adem in, adem uit. Kijk waar je loopt. Want een misstap is zo begaan.

Eric-Jan Hartstra, communicatiemedewerker

VU | GRIFFIOEN

CULTUUR

De lekkerste pizza van Oost

SFEER Het is er druk voor een dinsdagavond. Dat tekent de populariteit, in het weekend zit het hier altijd stampvol. Het is klein en gezellig. We gaan buiten zitten aan een knus tafeltje, daar is het wat rustiger. Onder de warmtelampen hoeven we niet eens een jas aan. Het warme licht en de leuke lampjes maken het extra gezellig.

ETEN We delen twee pizza's. Een *bianchi* met aspergecrème en prosciutto. Eigenlijk wilden we de vegetarische paddenstoelenvariant, maar dat vergaten we te zeggen. Geen spijt: de ham is zout en vol, het zuurdesemdeeg luchtig, de crème van asperges verfijnd. Onze favoriet is de tomatenpizza La Nostra Marinara. Een perfecte combinatie van gekonfijte tomaten, basilicum, romige stracciatella en frisse kappertjes. Alles klopt, je proeft de verse ingrediënten. Alle wijnen zijn duurzaam, biologisch, biodynamisch en/of natuurwijn. We nemen een oranje en een rode: de oranje wijn smaakt friszoet, terwijl de rode juist donker en wat *spicy* is. Ze passen bij het eten.

BEDIENING Hartelijk en typisch Italiaans, je voelt je meteen welkom.

TIP Reserveren is nodig. Deel twee verschillende pizza's, zo proef je dubbel zoveel lekkers.

AANRADER Dit restaurant heeft meer charme dan de commerciële naam doet vermoeden. Hier ga je heen voor échte pizza.

PRIJS Niet de goedkoopste pizzeria voor studenten, zeker met wijn of een dessert erbij. Pizza's vanaf 16 euro.

Kathlyn Wuyts, masterstudent journalistiek

Eatmos- fera

Sumatrastraat 47
eatmosfera.nl

Wil je ook GRATIS
ETEN, in ruil voor
een restaurant-
recensie?
Mail
naar redactie.
advalvas@vu.nl.

Wout van Zaale
is masterstudent
bestuurskunde

Dido Drachman
illustrator
en striptekenaar

Onheilsprofijt

We moeten ons mentaal voorbereiden op oorlog, zingt het nu al een jaar of wat rond in de media. Bij het horen van die boodschap kun je de tv uitzetten, of het zwartste scenario wegwelaten. Maar ik heb het advies van de onheilsprofeten ter harte genomen. En ik kan het iedereen aanbevelen. Nu het nog kan, koester ik alles wat mooi is. Een existentieel gesprek van twee tieners naast me in de trein. De onbezorgde glimlach van een besje achter een rollator. Een opgewonden schoolklas in het Rijksmuseum. Twee hagelwitte eenden in een stadspark, verward in een waggelwedstrijd om een broodkorst. Het innig omhelzen van m'n geliefde.

Een nog ongerept tijdschrift. Zonder vouwen, zonder scheuren, maar met nog te lezen verhalen. En die geur! Alsof het vanochtend voor de spiegel stond, zijn voorpagina rechtlegde en zichzelf voorzag van een paar pufjes parfum uit een flesje met het aroma van alle boekenwinkels ter wereld.

Zonnestralen op een eikenhouten woonkamervloer. Het is zondag. De stilte maakt plaats voor klokgelui. Het gespin van een roodbruine kat op je schoot. Aan de muur hangt een minimalistische klok die eeuwig vijf voor twaalf slaat.

Neem het van mij aan, bereid je mentaal voor op oorlog. Trek een paar hardloopschoenen uit de kast en ga lopen. Eerst door je eigen buurt, dan door een pittoresk plantsoen, door het centraal station, door de vrijdagochtendmarkt en door de rest van je vrijheden. Zweet je tranen weg. Trakteer jezelf op datgene wat je altijd al wilde doen, maar te duur vond. Haal je aandelen van de markt en investeer in kindersurprise-eieren. Neem alle mensen die je dierbaar zijn mee naar je favoriete restaurant. Grap over 'het laatste avondmaal' en word heel, heel, heel erg dronken.

Benut je recht van spreken met dien verstande dat het misschien je laatste vrije woorden gaan zijn. Laat de mensen om je heen weten dat je van ze houdt. Schrijf je meest rancuneuze verwensingen jegens je aartsvijand op een ansichtkaart, en vraag je dan af of het de inkt, de postzegel en je tijd wel waard is.

Bereid je mentaal voor op oorlog, en je ziet ineens hoe vertederend bijzonder het vanzelfsprekende is. Inhaleer het alledaagse leven tot over je longen. Word zo high dat je iedereen die je tegenkomt knuffelt. Misschien biedt het inspiratie voor tijden waarin de oorlogsdreiging al lang vervlogen is.

